ennam korda, seſt sörmekesſed, mis ränga pöllo töö kallal kangeks jäänud, akkasid jälle wälledam likuma. Siiski ei jätkand sissetulleminne, et nemmad kahhekesti ilma murreta wöinud ellada. Midda ennam waesus kallale kippus, sedda ennam Katrina hoolt kandis, issaga tööd tehha, ja Jummal önnistas nende maeapiddalikku meelt, ja andis neile teal niipalju, kui igga pääwaseks toiduseks tarwis olli.

Nendasuggune seisus wöib küll mönda meest allandlikkuks ja maddala meeleliseks tehha, mitte agga meie Katrinad. Tedda leiame meie keige temma waesuse sees ikka weel körge ja sureline ollewad. Rikkad ja kulusad noored külla mehhed, kes temma liggi julgesid astuda, et temmaga mönne lahke sönna rägiks, ei peetud temmast miski. Linna poole käisid temma mötted, linna mehhi, kel Saksa keel suus, Saksa satterkuub seljas, ja höbbe kellu taskus, — need ollid temma arwates lahke jutto wäärt; ühhe ausa linna mehhe olleks Katrina kossiaks wasto wötnud. Agga linna kossiad ei holind maa tüdrukust, ja külla poisid pelletas maa tüdruk ennesse liggidalt ärra. Nenda jäi meie Katrina, kellest meil suur lootus on, et temmast, kui mehhele lähhäks, omma perrele wägga truu, hoolelinne ja maeapiddalik perrenaene saaks, ikka weel wallali. Saab nähha, mis eddespiddi sünnib.

Talwe löppes otsa ja kewwade tulli keige omma illoga, lilledega ja waikse tuule lehwitamisega jälle

küllasse; keik linnokesſed töstsid healt, Jummala armo kiites, keik puttugad akkasid likuma, ja ello töusis metsas ja orgus ülles. Puud ja pöesad said omma rohhelisse kue jälle ümber pandud ja ooplesid keik pöllo rohhud näggusas riides. Wanna Mart, kes talwe toast wälja ei astunud, tuikus öue pääwa paistele, sirrutas kät ja jalge ja lotis lindlaste, et ka temmal weel üks ello kewwade tullemas on, kui tüttar mehhele lähheks. — Wata, seal ronnib üks ellatand külla naene korwiga kainla all ülle aea. Mis temma korwis on? Üks kanna, mis ta linna turrule wiib ärra müia. Mart akkas kauplema ja ostis kanna enneselle. Kui nüüd Katrina möisa juurest, kuhhu tedda töö pärrast kutsuti, koio tulli, linkis taat kanna temmale. Se olli se ainus hingelinne pudduloios nende wäikses perres. Katrinal olli wägga suur röom selle ande ülle. Temma toitis omma kannakest ja kandis hoolt, et ta mitte kahjo ei saaks. Kui nüüd kanna esimisse munna ilmale töi, öiskas Katrina suure healega, ennam weel kui kanna isse, kes munna walju kagutamisega kiitis. Munna sai munna körwa munnetud, senni kui munneja auduma kippudes akkas lotsuma. Katrina wöerutas kanna audumast ärra ja walmistas ennast munnadega linna köndida. Kas se ep olnud suur warra, mis temmal nüüd olli? Kolmkümmend wärsked munna, küll need sell' aeal linnas rahha maksawad.